

Olivier Norek

SYVYYDEN VARTIJAT

Suomentanut Susanna Tuomi-Giddings

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Kirjallisuuden vientikeskus FILI on tukenut tämän kirjan kääntämistä.

Ranskankielinen alkuteos *Surface*

Copyright © Éditions Michel Lafon, 2019, *Surface*

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava

Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki

tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-53646-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Babethille, Yannille, Corinnelle, Jamylle ja Stéphanelle.
Särkyneille. Uudelleen rakennetuille. Eläville.

Omistettu Amandinelle, veden tytölle.

Prologi

Auto ajoi hengenvaarallista vauhtia pitkin Pariisin katuja, ja kyydissä heilahtelevat miehet ponnistelivat saadakseen naiselta aseensa kädestä.

Verta oli kaikkialla. Aivan liikaa verta. Ja kasvot. Voi luoja niitä kasvoja! Yhtä veristä mössöä... Siellä täällä repsotti katkenneita laskimoita, jotka eivät johtaneet enää minnekään ja joista roiskui verta. Oikea poski oli repeytynyt irti melkein kokonaan ja sen alta irvisti tuska.

– Vittu mä en halua harhaluotia kallooni! kuski huusi. – Otta-
kaa siltä pyssy pois!

Päin punaisia. Renkaat kirskuivat epätoivoisesti, mutta oikealta ilmestynyt henkilöauto ei ehtinyt jarruttaa ajoissa vaan rusautti heidän lokasuojaansa.

Miehet kiskoivat sormia irti pistoolinkahvasta. Vetivät ja väänsivät tuloksetta. Käsi oli jännittynyt kramppiin. Sormi oli kiertynyt liipaisimelle, ja jokaisessa mutkassa ja töyssyssä yhdeksän millin patruuna uhkasi iskeytyä mihin tahansa piippu sattui osoittamaan.

– Ei onnistu, sormet on kuin kiveä!

Ratin takana kuski vilkuili vuorotellen edessä olevaa liikennettä ja kaoottista tilannetta takanaan. Varoi ajamasta kolaria. Varoi saamasta luotia päähänsä.

– Se on kauhusta jäykkä. Vääntäkää peukalo sijoiltaan!

Toinen miehistä tarttui lujasti aseensa piippuun pitääkseen sen vakaana ja toinen veti kaikin voimin peukaloa, kunnes se luiskahti sijoiltaan.

Lopulta ase kolahti lattialle.

Tuskan ja pelon melskeessä nainen ei ollut irrottanut heistä katsettaan. Hän oli lamaantunut kauhusta mutta tajuissaan. Vasen silmä tuijotti miehiä, toinen oli verestä sokea.

Rauha palasi, ja ambulanssimiehet pääsivät keskittymään pääasiaan.

Poliisin hengen pelastamiseen.

Osa 1

Päin naamaa

Kuusitoista minuuttia aikaisemmin.

5.59. Siviilipukuiset poliisit seisoivat oven numero 22 ulkopuolella lähiökerrostalon huonosti valaistussa porraskäytävässä. Huume-
poliisin operaation lakisääteinen alkamisaika oli kuudelta. Yksi-
kin minuutti liian aikaisin, ja tutkinta olisi menettelyvirheen takia
vaakalaudalla. Tiimillä oli pumppuhaulikko ja useampi etälamau-
tin. Molemmin puolin ovea oli asennettu hydraulinen muurin-
murtaja, ja pian ne täräyttäisivät oven murskaksi. Kuusikymmentä
jäljellä olevaa sekuntia kuluivat sitä hitaammin mitä pahemmaksi
jännitys kasvoi. Hiljaisuus oli raskas, kuului vain vaatteiden kahi-
naa, kun tiimi liikanteli kärsimättömänä.

Poliisit tarkistivat aseidensa lippaat. Kiristivät luodinkestävien
liiviensä hihnat. Kävivät mielessään läpi suunnitelman ja asun-
non pohjapiirustuksen, joka oli edellisenä päivänä etsitty kiin-
teistörekisteristä. Käytävä. Olohuone. Vasemmalla makuuhuone.
Oikealla keittiö. Perällä kylpyhuone. Neljä ikkunaa. Koiraa ei
talonmiehen mukaan ollut.

5.59. Tätä hetkeä edeltävät viikot olivat kiristäneet poliisien
hermoja. Sohan oli diileri, joka sekoitti kokaiiniinsa heroiniä

saadakseen asiakkaan koukkuun ensimmäisestä sniffauksesta. Hampaisiin asti aseistautunut paskiainen, joka oli tappanut useita kilpailijoitaan. Hänet olisi napattava. Se oli kaikkien edun mukaista. He siivoaisivat saastan kuin roskakuskit.

5.59. Minuutin päästä alkaisi meteli ja huuto. Väkivallan ja adrenaliinin hyöky. Kaikki tiesivät sen.

5.59. Myrskyn silmä. Tyven ennen myrskyä.

Ryhmänjohtaja Noémie Chastain oli etummaisena niin kuin aina. Johtaja ei ole tyhjä sana.

5.59 minuuttia ja 58 sekuntia. Noémie Chastain kohotti pis-toolinsa. Kämmenet hikosivat.

Kello löi kuusi. Hydraulinen muurinmurtaja kohdisti oveen kuuden baarin paineen. Puu säröili ja sitten ovi murskaantui. Oven takana oli pimeä käytävä, musta kuin rotko tai painajainen. Noémien sormet hapuilivat valokatkaisinta ja painoivat sitä. Lamppu syttyi mutta pokshti saman tien rikki. Hehkulangat loistivat hetken ja sitten käytävä oli taas pilkkopimeä. Noémie ryntäsi kohti makuuhuonetta. Aseen piipussa oleva pienoislamppu valaisi seiniä. Käytävä oli niin kapea, ettei kaksi ihmistä pystynyt kulkemaan rinnan. Hän sai voimaa takana jonossa tulevalta tiimiltä, ja olalla oleva käsi teki hänet voittamattomaksi, sillä se kuului Adrielille, hänen vararyhmänjohtajalleen, luoteutulleen, rakastetulleen. He olivat olleet yhdessä jo kaksi vuotta. Noémie siirtyi eteenpäin.

Potkaisu makuuhuoneen oveen. Räjähdys ja kirkas valo. Noémie ei nähnyt enää mitään, ei edes polvillaan sängyllä kyyköttävää ilkialastonta diileriä, joka oli ampunut häntä haulikolla suoraan kasvoihin.

Polttava aalto, ruudun kitkerä haju. Silmät, nenä, suu, kurkku.

Noémien ruumis sinkoutui taaksepäin. Hän osui makuuhuoneen seinään, valui lattialle velttona kuin räsynukke eikä

tuntenut pariin sekuntiin yhtään mitään. Sitten hän alkoi huu-
taa tuskasta. Kosketti kasvojaan. Vain paljasta lihaa. Tahmeaa
nestettä. Aivot suojelivat häntä ja tajunta sammui. Käsi puristui
ruuvipihtien tavoin aseeseen kahvaan. Hän ei tiennyt, mitä seuraa-
vaksi tapahtui. Adriel oli jo ampunut kahdesti. Osuma vasem-
paan olkapäähän. Osuma oikeaan olkapäähän. Sohan otettiin
kiinni. Sekasorron keskellä ryhmän uusiin tulokas melkein nyyh-
kytti radiopuhelimeen: ”Poliisia ammuttu! Poliisia ammuttu!”
koska oli niin kauhuissaan. Hän oli juuri tajunnut, että poliiseja
kuoli muuallakin kuin elokuvissa.

Adriel oli nyt Noémien vierellä, kohotti hänen ylävartaloaan
ottaakseen hänet syliinsä.

– Noémie, Noémie, vittu saatana! Älä kuole!

2

Percyn sotilassairaalan pitkällä käytävillä parit työnsivät heiluriovet auki kuin raju myrskynpuuska. Osastonhoitaja melkein juoksi potilaan vierellä ja ilmoitti päivystävälle lääkärille:

- Hän on poliisi.
- Itsemurha? kaikkeen tottunut lääkäri kysyi.
- Ei. Tämän aamuinen poliisioperaatio. Tuliase. Osunut leukaan, silmään, nenään ja hiusmartoon.

Hoitaja oli katsonut Noémien kasvoja vain kerran eikä halunnut nähdä niitä uudestaan. Kiireessä lääkäri erotti vain väläyksiä käytävästä, loisteputkia ja verta eikä saanut selvää käsitystä siitä, mitä kasvoille oli tapahtunut. Hän turvautui hoitajan kuvaukseen.

- Kutsukaa kaikki! Anestesiaalääkäri, silmälääkäri, traumatologi, leukakirurgi ja tuplasti sairaanhoitajia. Tarvitsen leikkaussalin.

*

Odotushuoneessa oli koko Noémien huumeryhmä, eikä kukaan hennonut sanoa, ettei siellä olisi saanut polttaa.

Adriel istui kädet kasvoilla mutta kohotti katseensa aina, kun ovi kävi. Jonathan, uusin tulokas, puhui puhelimesta vaimolleen ja sytytti uuden savukkeen aina edellisen jämästä. Se oli hengissä selvinneen puhetta, hän yritti kuulostaa rauhoittavalta: ”Olen ihan kunnossa.” ”Anna kun puhun lapsille.” ”Olen ihan kunnossa.” Chloé itki hiljaa ja kuivaili silmiään vaaleanpunaisen collegepaidan hihaan. Paidassa luki: ”U.P.D. Unicorn Police Department.”

Kului aamupäivä. Sitten koko päivä. Aurinko laski.

Työkavereita omasta ja muista poliisiosastoista kävi kysymässä uutisia. Ystäviä saapui. Välillä odotushuoneessa oli neljä ja välillä kolmekymmentä ihmistä, kaikki peloissaan.

Percyn sotilassairaalan erikoislääkärit olivat erikoistuneet taistelutehtävissä haavoittuneiden ja joskus myös poliisien kasvovammoihin, ja nyt he joutuivat vaihtamaan vuoroa lennossa. Välillä siksi, että ensimmäinen kirurgi uupui ja välillä, koska tarvittiin toisen erikoisalan osaajaa. Pelastusoperaatio kesti seitsemän ja puoli tuntia.

3

Leikkauksen jälkipurku.

Percyn sotilassairaala.

– Ensihoito toi hänet kello 6.37, kirurgi vastasi sairaalan johtajan kysymykseen.

– Jatkakaa.

Kirurgi ryhtyi selostamaan muille lääkäreille kiireisen aamun tapahtumia. Kokouspöytä täytti ison valoisan kokoushuoneen melkein kokonaan. Hän aloitti:

– Ampumahaava kasvoissa. Suolaliuosta ja kipulääkettä suoneen. Ensihoitajat intuboivat matkan aikana. Elintoiminnot olivat vakaat, kun potilas saatiin traumahuoneeseen. Ultraääni-kuvaus tehtiin, mutta magneettikuvaus olisi ollut haulien takia sulaa hulluutta.

– Missä hauleja oli?

– Vähän joka paikassa. Kielessä, leuassa, leukaluussa, otsassa ja oikeassa poskessa, jonka laukaus irrotti melkein kokonaan. Ompelimme sen takaisin paikalleen, oikein nättiä työtä, mutta potilaalle jää siitä huolimatta kahdenkymmenen sentin arpi, joka kiertää koko posken.

– Edellisestä yhtä jännittävästä monialaisesta leikkauksesta onkin pitkään, johtaja intoili. – Mennään yksityiskohtiin. Kallo?

Kirurgi käynnisti kaukosäätimellä seinällä olevan suuren näytön ja näytti vuorotellen röntgen- ja ultraäänikuvat.

– Kallo ei vahingoittunut, mutta kasvojen oikeassa reunassa hiusmarto paloi osittain. En osaa sanoa, kasvavatko hiukset takaisin ja jos kasvavat, niin millaisina. Hiukset ajettiin joka tapauksessa pois leikkausta varten. Se asia selviää pian.

– Korva ja korvakäytävä?

– Tärykalvo on aika ärtynyt. Voi olla, että se vaikuttaa jonkin aikaa kuuloon, mutta saa nähdä.

– Entä silmä?

– Verenvuoto sidekalvon alla saatiin tukahdutettua. Periorbitaalinen verenpurkauma on aikamoinen eikä se katoa ihan heti. Musta silmä muutaman viikon ajan, mutta näön kannalta ei mitään huolestuttavaa.

– Nenä?

– Murtui laukauksen voimasta. Leikattu.

– Leuka?

– Alaleuka murtunut. Jouduimme ruuvaamaan luuhun kolme teräslaattaa. Potilas ei pysty heti puhumaan. Ravinto tipan kautta 8–10 päivän ajan ja sen jälkeen kolme viikkoa pehmeää ruokaa ja sakeutettua vettä.

– Läheltä siis piti.

– Niin, viisi senttiä vasemmalle, ja koko kasvot olisivat repeytyneet irti. Mutta jälki on rumaa. Posken ompelemiseen tarvittiin kuusikymmentä tikkiä ja lisäksi jokaisesta haulista jää jälki. Oli miten oli, leikkaus onnistui hyvin.

Kaikki kääntyivät katsomaan sotilassairaalan psykiatria.

– Te saatte vaihtelua sotilaisiin, Melchior, sairaalan johtaja vitsaili.

– En oikeastaan, psykiatri kuittasi viileästi. – Potilas haavoitui operaation aikana. Kentällä. Siinä ei ole mitään eroa sotilasiin. Otan mielelläni tapauksen hoitooni, jos kenelläkään ei ole mitään sitä vastaan.

Melchior oli palannut Percyn sotilassairaalaan neljä päivää aikaisemmin Irakin Eufratista, jossa hän oli ollut Wagram Task Forcen ranskalaisten joukkojen mukana, ja siitä asti hän oli pyörinyt kärsimättömänä työhuoneessaan. Paluu arkeen ei käynyt helposti. Noémie Chastainin tapaus oli herättänyt hänet apatiasta. Hän oli kaikkia muita päätä pidempi, paksu valkoinen tukka oli harjattu otsalta taakse. Hän oli reilusti yli viisikymppinen ja otti puheenvuoron luonnollisella auktoriteetilla.

– Ehdotan, että hoito aloitetaan välittömästi muun postoperatiivisen hoidon ja kuntoutuksen kanssa. Mitä pikemmin pääsen puheisiin potilaan kanssa, sitä helpompi psyykkiset vauriot on arvioida. Samassa henkilössä on monta eri puolta. Poliisi, joka ei ehkä koskaan pääse palaamaan entisiin tehtäviinsä. Nainen, joka ehkä pelkää, ettei enää koskaan ole miehen silmissä viehättävä. Aikuinen, joka näkee omien kasvojensa paikalla kokonaan toisen ihmisen kasvot. Ja pieni tyttö, joka takuulla pelkää kuollakseen. Ennen kuin potilasta voi yrittää korjata, häntä pitää valmistella kohtaamaan totuus. Mutta valehdella ei saa. Koska voin tavata hänet?

– Kunhan ultraäänikuvat on otettu ja silmänpohja kuvattu siltä varalta, että sinne on jäänyt vierasta ainetta. Jos haluatte hänen vastaavan kysymyksiin, pitää odottaa, kunnes leuka taas liikkuu, kirurgi vastasi.

– Hänen ei tarvitse vielä pystyä vastaamaan. Hänellä on paljon kuultavaa, Melchior totesi ja sulki muistivihkonsa.

4

Kun Noémie avasi silmänsä, katon kirkas loisteputki poltti hänen verkkokalvojaan kuin laukaus. Aivot yhdistivät valon viimeiseen kohtaukseen hänen elämässään, ja Sohan ampui häntä taas. Ruumis pingottui kaarelle, syke tiheni, ja sydänsähkökäyrä villiintyi niin, että laitteet alkoivat piipata ja hoitajat juoksivat paikalle.

Kaikki poliisit nousivat seisomaan hoitohenkilökunnan kii-ruhtaessa ohi.

Kun huoneen valot oli sammutettu, Noémie rauhoittui, sulki silmänsä ja sukelsi takaisin anesteettien aikaansaamaan uneen.

– Ette voi mennä katsomaan häntä ihan heti, sairaanhoitaja sanoi Adrielille. – Leikkaus sujui hyvin, mutta hän tarvitsee aikaa.

*

Kun Noémie seuraavan kerran heräsi, oli yö. Hämärässä hän ei hätkähtänyt niin pahasti. Hän kosketti peittoa, joka tuntui hiukan karhealta. Sitten lakanaa, joka tuntui sormien alla

pehmoisemmalta. Hän näki raollaan olevasta ikkunasta tumman taivaan, mutta huoneen reunat jäivät hämäräksi, koska toinen silmä oli täynnä verta. Hän nosti oikeaa kättään, näki peukalossa olevan lastan ja muisti ambulanssimiehet ja heidän pelästyneet huutonsa matkalla sairaalaan. Hän nosti terveen käden kasvoilleen mutta ei tuntenut ihoaan. Siteet ja kääreet peittivät koko kasvojen oikean puolen. Hän hymyili silti, koska oli ehtinyt jo luulla, ettei enää koskaan avaisi silmiään. Hän tunsi itsensä eläväksi, hirmuisen eläväksi, morfiinitipan ansiosta kipu oli väistynyt hetkeksi.

Muutaman metrin päässä odotushuoneessa Chloé nukkui Jonathanin olkapäätä vasten. Jonathan veti myös sikeitä, pää oli kallistunut taakse. Vain Adriel valvoi, tuskaisena, rakastuneena. Sairaanhoitaja vinkkasi hänet luokseen.

– Hän on hereillä. Minun pitää ilmoittaa lääkäreille, mutta voit tulla hetkeksi käymään.

Adriel oli miettinyt tuntikausia, mitä sanoisi Noémielle. Miten lohduttaisi. Miten osoittaisi, että oli yhä siinä ja rakasti. Lopulta hän meni sisään, istui sängyn vieressä olevaan tuoliin, laski päänsä Noémien vatsalle ja purskahti itkuun. Hellästi Noémie silitti hänen hiuksiaan, lohdutti, osoitti, että oli yhä siinä ja rakasti.

Ovi aukesi, mutta Chloé ja Jonathan jäivät kynnykselle. He näkivät sieltä käsin ihan tarpeeksi.

5

Hän astui potilashuoneeseen kuin se olisi hänen oma olohuoneensa.

– Huomenta, sotilas. Minun nimeni on Melchior. Ovatko lääkärit kertoneet? Tiedätkö, kuka olen?

Noémie katsasti nopeasti tulijan ja nyökkäsi. Psykiatri laski lakanalle tabletin, jossa oli kosketusnäyttö.

– Hauska pikku harjoitus. Koska et pysty vielä vastaamaan, käännämme psykiatrian käytännöt päälaelleen. Tänään minä olenkin se, joka puhuu. Tulet huomaamaan, että puhetta minulla riittää. Niin vaimoni ainakin sanoo.

Hän istui Noémien vierelle ja avasi muistivihkonsa.

– Onko sinulla perhettä?

Noémie tarttui tablettiin ja naputteli.

”Äiti. Lontoo.”

– Häntä ei ole listattu vakuutusasiakirjoissa niiden joukkoon, joille on ilmoitettava onnettomuustapauksessa. Papereissa ei tosin mainita ketään muutakaan.

”10 vuotta”, Noémie kirjoitti.

Psykiatri kumartui lukemaan.

– Kymmenen vuotta... siitä, kun viimeksi tapasitte?

Noémie nyökkäsi.

– Entä se nätti poika, joka harhailee sairaalan käytävillä, hänellä on varmaan etunimi?

”Adriel”, Noémie kirjoitti.

– Et siis ole yksin. Se on hyvä. Se on jopa ensiarvoisen tärkeää. Puhun nyt suoraan. Kasvosi ovat vahingoittuneet pahasti. Tiedämme siitä enemmän vuorokauden päästä, kun hoitajat irrottavat kääreet. Mutta haluaisin, että tekisit jo nyt pienen valmistavan harjoitteen. Eräänlaisen projektion. Minä luettelen vaurioituneet kohdat ja sinä koetat kuvitella ne sellaisina, kun ne nyt ovat.

Noémie nosti katseensa ja Melchior näki hänen silmänsä. Toinen oli vaaleanvihreä kuin vastapuhjennut koirunlehti, toinen vielä verestä musta. Melchior puhui lempeällä äänellä:

– Hiuksesi on ajeltu, olet varmaan jo tunnustellut päätäsi. Oikea poski irtosi melkein kokonaan, ja se täytyi ommella takaisin paikalleen. Murtunut nenä on korjattu. Se on vielä vähän turvoksissa ja mustelmilla mutta muuten entisellään. Kirurgit poistivat kasvoistasi viisitoista haulia. Niitä on leuasta otsaan, ja jokainen tulee jättämään tähdenmuotoisen jäljen, joka haalistuu vuosien myötä.

Noémie hakkasi näppäimistöä.

”Koska pääsen pois?”

Melchioria huvitti.

– Urhea sotilas, en erehtynyt suhteesi. – Jo mainitsemieni vammojen lisäksi sinulla on sijoiltaan mennyt peukalo ja murtunut leuka. Siinä ovat kaikki fyysiset vauriot. Psykkinen puoli on toinen juttu. Voit olla varma, että ulko-kuori saadaan kyllä toimivaan kuntoon. Näkymättömien vaurioiden korjaamiseen vaikuttaa niin moni asia, että sitä

on pakostakin vaikea ennustaa. Arvioisin, että pääset pois kuu-
kauden kuluttua. Mutta senkin jälkeen tapaamme vielä monen
monta kertaa. Meistä kahdesta ehtii tulla hyviä tuttuja.

6

Percyn sotilassairaala.

Neljäs aamu.

Sairaanhoitaja ei hoputtanut Melchioria vaan antoi tämän valmista potilastaan rauhassa. Noémie oli odottanut edeltävät kolme vuorokautta tätä hetkeä, mutta nyt hänen teki mielensä lykätä sitä.

– Oletko valmis? Melchior kysyi.

En. Noémie pudisti päättäväisesti päätään.

– Selvä. Jätetään kääreet sitten paikalleen. Kuka tietää? Ehkä ne ovat tänä kesänä muotia.

Musta silmä oli hiukan hälvennyt ja mustuus pupillin ympärillä oli muuttunut karminpunaiseksi, mikä ei paljonkaan parantanut asiaa. Siitä huolimatta Melchior luki ahdistuksen takaa jonkinasteista kärsimättömyyttä.

– Siirretäänkö huomiselle?

Noémie tarttui häntä kädestä, varovasti kuin lapsi, joka turvautui isoveljeensä. Melchior otti vastaan fyysisen kontaktin, vaikka se olikin psykiatriassa harvinaista, ja osoitti sormien puristuksella, että pysyisi Noémien turvana.

Äärettömän hellin ottein sairaanhoitaja alkoi rullata sidettä pois ja paljasti kaljuksi ajellun pään. Sitten hän irrotti posken

paksun kääreen, siteet leualta ja lopulta otsalta. Jäljellä oli enää T-kirjaimen muotoinen kipsi korjatun nenän varressa.

Noémien hengitys kiihtyi sitä mukaa, kun hän tunsu viileän aamuilman paljastuneilla ihoalueilla. Hän nosti kätensä kasvojen eteen uskaltamatta laskea sitä iholle. Ennen koskemista hän halusi nähdä, mutta ennen kuin katsoisi itse, hän käänsi silmänsä Melchioriin. Helvetti on toisten katse. Se on kuin tuomio. Se paljastaa, estää uskaltamasta, jarruttaa, tuottaa tuskaa, saa meidät joko rakastamaan tai inhoamaan itseämme. Psykiatrin katseesta Noémie ei kuitenkaan voinut lukea muuta kuin sietämättömän ammattimaista hyväntahtoisuutta.

Hän kohottautui sängyssä, laski varovasti paljaat jalkansa muovimatolle ja nousi seisomaan. Metrin matka peilille tuntui sitä pitemmältä, mitä lähempänä hän oli. Kun Noémie lopulta seiso peilin edessä, hän ei nähnyt mitään tuttua. Ei ketään. Hän näki kamalan verisen silmän, jollaisen oli niin usein nähnyt hakatuilla naisilla. Sen alla oli kipsi, jollaisia näkee yleensä vastustajan tyrmäämillä nyrkkeilijöillä, turvonnut leuka, jota piti koossa kolme metallilaattaa ja kaksitoista ruuvia. Poskessa oli puoliympyrän muotoinen arpi, joka näytti siltä kuin raivohullu koira olisi iskenyt siihen hampaansa, ja hajallaan ympäri kasvojen oikeata puoliskoa oli viisitoista tähdenmuotoista kuoppaa, kuin nuotteja urkumusiikille. Se olisi ollut sietämätöntä, jos peilikuva olisi kuulunut Noémielle. Mutta peilissä ei ollut hän.

Hän räpäytti silmiään, kerran.

Tuntematon peilissä räpäytti hänkin.

Noémie oli valmistautunut näkemään omat kasvonsa, vaikkakin vahingoittuneina. Kasvot eivät kuitenkaan enää olleet hänen. Hän ei pystynyt samastumaan peilistä tuijottavaan elävältä nyljettyyn.

”Katselen kuollutta itseäni.”

Henkeä pidättäen Noémie tuijotti kasvoja peilissä uskomatta silmiään. Lopulta hän laski sormensa valtavalle arvelle. Ompelet olivat vielä turvoksissa, eikä tikkejä ollut poistettu. Kaarenmuotoinen arpi alkoi korvasta, kulki poskipään yli nenän juureen, hipoi huulia ja seurasi sitten leukaperää kaulalle.

Vaistomaisesti hän käänsi päätään niin, että näkyvissä oli vain ehjänä säilynyt puoli kasvoista. Kyynel tipahti menneen elämän päälle. Sitten hän käänsi oikean puolen näkyviin. Nainen, joka hän oli ollut, katosi. Tilalle tuli tuntematon, rujo hirviö.

*

Noémie oli taas sängyssä, lakana vedettynä ylös kasvoille peittämään sitä, mitä hän ei halunnut näyttää edes Melchiorille, vaikka tämä oli lääkäri. Noémie oli voimaton, toivoton, todellisuutta oli mahdoton kohdata.

– Arpi on kuunsirpin muotoinen. Muutaman vuoden päästä se on enää himmeä viiru.

Lakana nousi ylemmäs.

– Tiedätkö, että Kauriin tähdistössä on viisitoista erityisen kirkasta tähteä. Yhtä monta kuin sinun kasvoillasi.

Noémie tarttui tablettiin ja naputti raivokkaasti: ”LOPETA!!!”

Sitten hän ilmaisi raivon, jota enää mikään ei pidätellyt.

”Kielikuvia minun lohdukseni! Arpi kuin kuunsirppi. Arvet kuin tähdet. En ole viisivuotias. Täysin turhaa. En suostu tällaiseen. Painu helvettiin ja ota Kauriin tähtikuvio mukaan.”

Melchior hymyili apeasti. Noémie naputti nolona: ”Anteeksi.”

– Ei tarvitse pyytää anteeksi. Sinulla on oikeus kirotta vaikka koko maailma alimpaan helvettiin. Kerro kuitenkin, mitä voin tehdä hyväksesi?

”Haluan päästä kotiin. Piiloon. Kissani luo. Anna minun lähteä kotiin. Rukoilen.”

– Pian, Noémie, ihan pian. Ei tässä ole mitään kiirettä. Ja muistutan, että sinulle on tulossa tänä iltapäivänä vieras. Ei mitään pakkoa, sinä valitset tahdin. Sinä päätät. Adriel voi oikein hyvin odottaa.

Noémie hätkähti. Adriel! Ei missään tapauksessa! Ei tällä tavalla. Tämän näköisenä. Naama riekaleina.

– Tiedän, että se pelottaa, mutta läheisten läsnäolosta on ihan yhtä paljon apua kuin meidän tapaamisistamme. Jos et itse ole vahva, Adriel voi olla sitä kahden edestä. Älä katso itseäsi peilistä, katso itseäsi hänen silmistään.

”Entä jos Adriel ei kestä?”

– Sitten ainakin tiedät. On ehdottoman tärkeää tietää, kenen varaan voit laskea. Siinä tapauksessa etsimme muita ratkaisuja. Mutta älä aliarvioi häntä edeltä käsin.

Ennen kuin Melchior lähti huoneesta, hän pyysi hoitajia soittamaan heti, jos poikaystävä tulisi käymään. Olisi ehdottoman tärkeää valmistella myös häntä.